

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 23/02607

8. april 2024

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces- skridt	Dato
C-521/21	<p>Rzecznik Praw Obywatelskich (RoL)</p> <p><u>Emne:</u> Domstolens uafhængighed.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 2 og artikel 19, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union («TEU») og artikel 6, stk. 1-3, TEU, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at der ikke er tale om en ret som omhandlet i EU-Domstolens praksis, såfremt denne ret er sat med bl.a. en person, der er udnævnt som dommer ved denne ret, efter en procedure, hvor: a) udnævnelsen af den person, der er udpeget som dommer af Prezydent Rzeczypospolitej Polskie (Republikken Polens præsident) blev foretaget af det nuværende Krajowa rada sadownictwa (det nationale domstolsråd), som blev udpeget i strid med den polske forfatning og polsk lovgivning, og som ikke er et uafhængigt organ og ikke omfatter repræsentanter for dommerstanden i dets sammensætning, som er udpeget uafhængigt af den udøvende og lovgivende magt, og indstillingen til embedet som dommer dermed ikke var gyldig i henhold til national ret; b) deltagerne i udpegningsproceduren ikke havde ret til at påklage afgørelsen til en ret som omhandlet i artikel 2 TEU, 19, stk. 1, TEU, og artikel 6, stk. 1-3, TEU, sammenholdt med [chartrets] artikel 47 [?] 2. Skal artikel 2 TEU og artikel 19, stk. 1, TEU, sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes således, at disse bestemmelser – i en situation, hvor en ret er sat med en person, der</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Anmode om mundtlig forhandling	05.04.24

	<p>er udpeget på de betingelser, der er beskrevet i det første spørgsmål—:</p> <p>a) er til hinder for anvendelse af nationale lovbestemmelser, der henviser til enekompetencen for en afdeling ved Sad Najwyzszy (øverste domstol, Polen), til at kontrollere lovligheden af udpegelsen af en sådan person til embedet som dommer, hvilken afdeling udelukkende er sammensat af personer, der er udpeget til dommerembedet på de betingelser, der er beskrevet i det første spørgsmål, og hvilke nationale lovbestemmelser samtidig kræver, at indsigelser mod udnævnelse til dommerembedet under hensyntagen til den institutionelle og systemiske kontekst ikke skal efterprøves</p> <p>b) kræver – for at sikre den effektive virkning af EU-retten – en sådan fortolkning af nationale lovbestemmelser, som vil gøre det muligt for en ret også ex officio at udelukke en sådan person fra at behandle sagen på grundlag af – en analog anvendelse af – bestemmelser om udelukkelse af en dommer, der er inhabil (iudex inhabilis);</p> <p>c) kræver, at den nationale ret, for at anvende EU-retten og opnå den effektive virkning (effet utile) heraf, skal se bort fra en dom afsagt af den nationale forfatningsdomstol, for så vidt som det i dommen fastslås, at det er uforeneligt med national ret at behandle en anmodning om udelukkelse af en dommer med den begrundelse, at udnævnelsen, som ikke opfyldte de EUretlige krav om en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er blevet oprettet ved lov i den forstand, som omhandlet i artikel 19, stk. 1, TEU sammenholdt med chartrets artikel 47, var mangelfuld; d) kræver, at den nationale ret, for at anvende EU-retten og opnå den effektive virkning (effet utile) heraf, ser bort fra en dom afsagt af den nationale forfatningsdomstol, hvis den forhindrer fuldbyrdelse af en foreløbig forholdsregel, der er fastsat i henhold til en kendelse afsagt af EUDomstolen, som indebærer udsættelse med anvendelsen af nationale bestemmelser, der forhindrer de nationale domstole i at undersøge overholdelsen af de EU-retlige krav vedrørende en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er blevet oprettet ved lov i henhold til artikel 19, stk. 1, TEU sammenholdt med chartrets artikel 47.</p>			
T-486/18 RENV	<p>Danske Slagtermestre mod Kommissionen (hjemvist til realitetsbehandling)</p> <p><u>Emne:</u> Statsstøtte eller ej ved ændring af de danske betalingsregler for spildevandsforsyningselskaber.</p> <p><u>Påstande:</u> — Europa-Kommissionens afgørelse af 19. april 2018 i statsstøttesag SA.37433(2017/FC) notificeret under dokument nr. C(2018) 2259 annulleres, — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Miljøministeriet Energistyrelsen</p>	Dom	10.04.24
C-647/21 og C-648/21	<p>D. K. m.fl.</p> <p><u>Emne:</u> Domstolenes uafhængighed.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for nationale bestemmelser såsom artikel</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p>	GA	11.04.24

	<p>47b, stk. 5 og 6, sammenholdt med artikel 30, stk. 1, og artikel 24, stk. 1, i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov om de almindelige domstole af 27.7.2001) hvorefter et national domstolsorgan, såsom et dommerkollegium, har beføjelse til at fritage en dommer ved denne ret fra forpligtelsen til at undersøge visse af eller alle de sager, der er tildelt den pågældende, når:</p> <p>a) der i et dommerkollegium i medfør af lovgivningen indgår retspræsidenter, der er udnævnt til disse embeder af en uøvede myndighed, såsom justitsministeren, der samtidig er generalstatsadvokat;</p> <p>b) dommeren fritages fra forpligtelsen til at behandle de sager, der er tildelt den pågældende, uden dennes samtykke;</p> <p>c) national ret ikke indeholder kriterier, der skal følges af dommerkollegiet når det fritager en dommer fra forpligtelsen til at behandle de sager, der er tildelt den pågældende, eller en forpligtelse til at begrunde fritagelsen eller til at foretage domstolsprøvelse af en sådan fritagelse;</p> <p>d) nogle medlemmer af dommerkollegiet blev udnævnt til dommerembeder under omstændigheder, der svarer til dem, der henvises til i Domstolens dom af 15. juli 2021, Kommissionen mod Polen (disciplinærordning, der finder anvendelse på dommere) (C-791/19, EU:C:2021:596)?</p> <p>2) Skal de i det første spørgsmål nævnte bestemmelser samt princippet om forrang fortolkes således, at de giver beføjelse til (eller forpligter) en national domstol – der behandler en straffesag inden for anvendelsesområdet af direktiv 2016/343, hvis dommer er blevet fritaget fra forpligtelsen til at behandle sager som beskrevet i det første spørgsmål – og eventuelle statslige myndigheder til at se bort fra en handling foretaget af dommerkollegiet og andre efterfølgende handlinger, såsom en afgørelse om fornyet tildeling af sager, herunder hovedsagen, uden om den fritagne dommer, således at den pågældende dommer vil kunne fortsætte med at sidde i dommerpanelet, der behandler denne sag?</p> <p>3) Skal de bestemmelser, der henvises til i det første spørgsmål, såvel som princippet om forrang, fortolkes således, at der i den nationale retsorden i straffesager omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2016/34, skal være adgang til retsmidler, der garanterer procesdeltagere, såsom den tiltalte i hovedsagen, mulighed for efterprøvelse og adgang til appel af afgørelser som det i [det første spørgsmål] nævnte, der skal kunne medføre en ændring af sammensætningen af dommerpanelet, der behandler sagen, og som følge heraf fritage den indtil da udpegede dommer, der skal behandle sagen, fra forpligtelsen til at behandle sagen på den måde, der er beskrevet i det første spørgsmål [?]</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypokolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sagstype	Proces-skridt	Dato
C-741/21	<p>Juris <u>Påstande:</u> 1. Skal begrebet immateriel skade i databeskyttelsesforordningens artikel 82, stk. 1, samt 85. betragtning og tredje punktum i 146. betragtning til denne forordning fortolkes således, at det omfatter ethvert indgreb i den beskyttede retsstilling, uafhængigt af indgrebets yderligere konsekvenser og disses betydning? 2. Fritages der for erstatningsansvaret i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 82, stk. 3, når lovovertrædelsen i det konkrete tilfælde skyldes en menneskelig fejl, der kan tilskrives en person, der udfører arbejde, som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 29? 3. Er det ved udmåling af erstatningen for den immaterielle skade tilladt eller nødvendigt at lægge kriterierne i databeskyttelsesforordningens artikel 83 til grund, navnlig databeskyttelsesforordningens artikel 83, stk. 2 og 5? 4. Skal erstatningen fastsættes for hver enkelt overtrædelse, eller sanktioneres flere overtrædelser – i hvert fald når de er ensartede – med en samlet erstatning, der ikke fastsættes ved at sammenlægge individuelle beløb, men beror på en helhedsvurdering?</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	11.04.24
C-768/21	<p>Land Hessen <u>Påstande:</u> Skal artikel 57, stk. 1, litra a) og f), og artikel 58, stk. 2, litra a)-j), sammenholdt med artikel 77, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse, EUT af 4.5.2016, L 119, s. 1, herefter »databeskyttelsesforordningen«) fortolkes således, at tilsynsmyndigheden altid er forpligtet til at gribe ind i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 58, stk. 2, hvis den konstaterer en databehandling, hvorved en registreret persons rettigheder er blevet krænket?</p>	Miljøministeriet Justitsministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	11.04.24
C-316/22	<p>Gabel Industria Tessile et Canavesi <u>Påstande:</u> 1. Er EU-retten generelt, og navnlig artikel 288, stk. 3, TEUF, til hinder for, at en national domstol i en tvist mellem private undlader at anvende en national bestemmelse, som er i strid med en klar, præcis og ubetinget bestemmelse i et direktiv, der ikke er blevet gennemført eller er blevet ukorrekt gennemført, med den konsekvens, at en privat pålægges yderligere forpligtelser, såfremt dette ifølge den nationale ordning (artikel</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	11.04.24

	<p>14, stk. 4, i lovdekret nr. 504/1995) udgør betingelsen for, at en privat over for staten kan gøre de rettigheder gældende, der følger af dette direktiv?</p> <p>2. Er effektivitetsprincippet til hinder for en national bestemmelse (artikel 14, stk. 4, i lovdekret nr. 504/1995), hvorefter en endelig forbruger ikke direkte kan anmode staten om tilbagebetaling af urigtigt erlagt afgift, men kun har mulighed for at fremsætte et civilretligt krav mod en afgiftspligtig om tilbagesøgning af det i urigtig formening om skyld erlagte beløb, idet den afgiftspligtige er den eneste, som har ret til at opnå tilbagebetaling fra skattemyndighederne, når den eneste grund til, at afgiften er ulovlig – dvs. at den er i strid med et [EU]-direktiv – udelukkende kan påberåbes i retsforholdet mellem den afgiftspligtige og skattemyndighederne, og ikke i retsforholdet mellem den afgiftspligtige og den endelige forbruger, hvilket således indebærer, at tilbagebetalingsordningen i praksis er uvirksom, eller skal det med henblik på at sikre overholdelsen af det nævnte princip i et sådant tilfælde lægges til grund, at den endelige forbruger har ret til direkte at fremsætte sit krav over for skattemyndighederne, idet der er tale om et tilfælde, hvor det viser sig at være umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at få den urigtigt erlagte afgift tilbagebetalt af leverandøren?</p>				
C-654/22	<p>Triferto Belgium <u>Påstande:</u></p> <p>1. Skal REACH-forordningens artikel 6, stk. 1, artikel 3, stk. 10, og artikel 3, stk. 11, fortolkes således, at der hviler en registreringspligt på den person, der bestiller/køber stoffet hos en ikke EU-fabrikant, selv om alle foranstaltninger med henblik på fysisk at indføre stoffet i EU's toldområde faktisk foretages af en tredjepart, der også udtrykkeligt bekræfter at være ansvarlig herfor? Har det betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, om den mængde, der er bestilt/købt, kun vedrører en del (men mere end en ton) af en større ladning af det samme stof fra den samme ikke EU-fabrikant, som af denne tredjepart bringes ind på EU's toldområde for der at blive oplagret på et toldlager?</p> <p>2. Skal REACH-forordningens artikel 2, stk. 1, litra b), fortolkes således, at også det stof, der er oplagret på et toldlager (med placering under ordning J –kode 71 00 i fag 37 i enhedsdokumentet), vil falde uden for REACH-forordningens anvendelsesområde, indtil det i en senere fase udtages fra lageret og placeres under en anden toldordning (henholdsvis bringes i fri omsætning)?</p> <p>I bekræftende fald, skal REACH-forordningens artikel 6, stk. 1, artikel 3, stk. 10, og artikel 3, stk. 11, forstås således, at registreringspligten påhviler den person, der har købt stoffet direkte og aftaget det uden for EU (uden fysisk at have bragt stoffet inden for EU's toldområde), også i det tilfælde, at stoffet allerede var registreret af den pågældende tredjepart, som tidligere havde bragt det inden for EU's toldområde?</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	11.04.24
C-723/22	<p>Citadines <u>Sagen vedrører:</u></p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	F-sag	Dom	11.04.24

	<p>Skal artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national bestemmelse eller sædvane, der lægger til grund, at tilrådighedsstillelse af fysiske faciliteter, der muliggør eller bevirker overføring, såsom tv-apparater på et hotells værelser eller i hotellets fitnesslokale, udgør overføring til almenheden, hvis sendesignalet ganske vist også videreføres til de fysiske faciliteter via hotellets eget kabeldistributionsanlæg, men denne kabeltransmission sker lovligt på grund af en licens, som hotellet har erhvervet?</p>	Kulturministeriet			
C-28/23	<p>NFS <u>Sagen vedrører:</u> 1 Udgør en tilskudsaftale og gensidigt bebyrdende tilsagn om salg, som er indgået mellem ministeriet (staten) og et privatretligt retssubjekt, der er udvalgt uden en udbudsprocedure, en »offentlig bygge- og anlægskontrakt« som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b), i direktiv 2004/18/EF eller artikel 2, stk. 6, litra c), i direktiv 2014/24/EF, når tilskudsaftalen udgør statsstøtte, der er godkendt af Europa-Kommissionen som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, når de forpligtelser, der er omfattet af tilskudsaftalen, består i en forpligtelse for staten til at yde et tilskud og en forpligtelse for det privatretlige retssubjekt til at opføre bygningen på de af ministeriet fastsatte betingelser og til at lade sportsorganisationen benytte en del af denne bygning, og når de forpligtelser, der er omfattet af det gensidigt bebyrdende tilsagn, består i en ensidig option, der er indrømmet det privatretlige retssubjekt i form af en forpligtelse for staten til at tilbagekøbe den opførte bygning, således at disse kontrakter udgør en indbyrdes sammenhængende ramme af gensidige forpligtelser mellem ministeriet og det privatretlige retssubjekt i tidsmæssig og materiel henseende? 2 Er artikel 1, stk. 2, litra b), i direktiv 2004/18 eller artikel 2, stk. 6, litra c), i direktiv 2014/24 til hinder for en medlemsstats nationale lovgivning, hvorefter en retshandel, som efter sit indhold eller formål er i strid med loven eller udgør en omgåelse af loven eller er i strid med anerkendte sædelighedsprincipper, er ubetinget ugyldig (dvs. fra begyndelsen/ex tunc), når denne tilsidesættelse af loven består i en væsentlig tilsidesættelse af de offentlige udbudsprincipper? 3 Er artikel 2d, stk. 1, litra a), og artikel 2d, stk. 2, i direktiv 89/665/EØF til hinder for en bestemmelse i en medlemsstats nationale lovgivning, hvorefter en retshandel, der efter sit indhold eller formål er i strid med loven eller udgør en omgåelse af loven eller strider mod sædelighedsprincipper, er ubetinget ugyldig (dvs. fra begyndelsen/ex tunc), når denne tilsidesættelse af loven består i en væsentlig tilsidesættelse (omgåelse) af de offentlige udbudsprincipper, som i hovedsagen? 4 Skal artikel 1, stk. 2, litra b) i direktiv 2004/18 eller artikel 2, stk. 6, litra c) i direktiv 2014/24 fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at det kan antages ex tunc, at gensidigt bebyrdende tilsagn om salg som den i hovedsagen omhandlede har haft retsvirkninger?</p>	Energistyrelsen	O-sag	GA	11.04.24

C-109/23	<p>Jemerak <u>Spørgsmål:</u> 1. Overtræder en tysk notar forbuddet mod direkte eller indirekte at yde juridisk rådgivning til en juridisk person, der er etableret i Rusland, hvis den pågældende notar bekræfter en købsaftale vedrørende en ejerlejlighed mellem denne person som sælger og en statsborger i en medlemsstat i Den Europæiske Union? 2. Handler en tolk imod forbuddet mod direkte eller indirekte at yde juridisk rådgivning, hvis den pågældende lader sig engagere af notaren i forbindelse med bekræftelsen af købsaftalen for at oversætte indholdet af bekræftelsesproceduren for repræsentanten for den i Rusland etablerede juridiske person, som ikke behersker det tyske sprog i tilstrækkeligt omfang? 3. Overtræder notaren forbuddet mod direkte eller indirekte at yde juridisk rådgivning, hvis den pågældende påtager sig og udfører ved lov fastsatte notarielle opgaver til gennemførelse af købsaftalen (f.eks. afvikling af betalingen af købesummen via notarens klientkonto, indhentning af dokumenter til sletning af panteretigheder og andre byrder på købsgenstanden, forelægelse af de nødvendige dokumenter til overdragelse af ejendomsretten på tinglysningskontoret)?</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen	F-sag	GA	11.04.24
C-114/23, C-115/23, C-132/23 og C-160/23	<p>Sapira m.fl. <u>Sagerne vedrører:</u> 1. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union, artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og de generelle EU-retlige principper: princippet om retssikkerhed, princippet om, at endelige retsafgørelser ikke kan omgøres, proportionalitetsprincippet og princippet om processuel autonomi fortolkes således, at disse forskrifter er til hinder for enhver national lovgivning, der forhindrer en domstol i – i en sag om fuldbyrdelse af en endelig dom i en straffesag – at undersøge, om dommen, der skal fuldbyrdes, er afsagt af en domstol, der opfylder kravet om at være en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov, og hvis det godtgøres, at disse betingelser ikke er blevet opfyldt i overensstemmelse med Domstolens hidtidige praksis, skal de nødvendige konsekvenser drages heraf, dvs. at der skal ses bort fra den dom, der således er afsagt, og afbryde fuldbyrdelse? 2. I tilfælde af, at det første spørgsmål skal besvares bekræftende, afhænger gennemførelsen af en sådan undersøgelse således af et initiativ fra den dømte eller en anden bemyndiget enheds side, eller er retten, i lyset af de angivne EU-retlige principper, forpligtet til at udføre en sådan undersøgelse ex officio som led i en sag om fuldbyrdelse af en endelig dom?</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	11.04.24
C-116/23	<p>Sozialministeriumservice <u>Spørgsmål:</u> 1) Udgør plejeorlovsydelse (»Pflegekarenzgeld«) en ydelse ved sygdom som omhandlet i artikel 3 i forordning (EF) nr. 883/2004 eller eventuelt en anden af de</p>	Beskæftigelsesministeriet Skatteministeriet	O-sag	Dom	11.04.24

	<p>ydelser, der er opført i artikel 3 i forordning (EF) nr. 883/2004?</p> <p>2) Såfremt der er tale om en ydelse ved sygdom, udgør plejeorlovsydelse da en kontantydelse som omhandlet i artikel 21 i forordning (EF) nr. 883/2004?</p> <p>3) Udgør plejeorlovsydelse en ydelse til den person, som udfører plejen, eller til den plejekrævende person?</p> <p>4) Er faktiske omstændigheder, hvor en ansøger om plejeorlovsydelse, som er italiensk statsborger, har haft fast bopæl i forbundslandet Oberösterreich i Østrig siden den 28. juni 2013, har arbejdet fast for den samme arbejdsgiver i det samme forbundsland i Østrig siden den 1. juli 2013 – således at der ikke foreligger nogen tegn på, at ansøgeren har status af grænsearbejder – og indgår aftale med arbejdsgiveren om plejeorlov med henblik på at pleje sin far, som er italiensk statsborger og har fast bopæl i Italien (Sassuolo), i den for sagen relevante periode fra den 1. maj 2022 til den 13. juni 2022, og ansøger den sagsøgte myndighed om plejeorlovsydelse, dermed omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 883/2004?</p> <p>5) Er artikel 7 i forordning (EF) nr. 883/2004 eller forbuddet mod forskelsbehandling i forskellige EU-retlige udformninger (f.eks. artikel 18 TEUF, artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 og lignende) til hinder for en national bestemmelse, som gør betalingen af plejeorlovsydelsen afhængig af, at den plejekrævende person modtager østrigsk plejeydelse på niveau 3 eller højere?</p> <p>6) Er det EU-retlige effektivitetsprincip eller det EU-retlige forbud mod forskelsbehandling i forskellige EU-retlige udformninger (f.eks. artikel 18 TEUF, artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 og lignende) i en situation som den i hovedsagen omhandlede til hinder for anvendelsen af en national bestemmelse eller en fast national retspraksis, som ikke indrømmer en skønsmargen til at omfortolke en »ansøgning om plejeorlovsydelse« til en »ansøgning om familiehospiceorlov«, idet det står fast, at der er blevet anvendt en formular vedrørende »ansøgning om plejeorlovsydelse« og netop ikke vedrørende »ansøgning om familiehospiceorlov«, og også står fast, at der er indgået en aftale med arbejdsgiveren, som anvender udtrykket »pleje af nære pårørende« i stedet for » ledsagelse af døende« – selv om de tilgrundliggende faktiske omstændigheder som følge af den plejekrævende fars død, som indtraf</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>i mellemtiden, principielt også ville have opfyldt betingelserne for plejeorlovsydelse i henhold til reglerne om familiehospiceorlov, hvis blot der var indgået en anden aftale med arbejdsgiveren og indgivet en anden ansøgning til myndigheden?</p> <p>7) Er artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 eller en anden EU-retlig bestemmelse (f.eks. artikel 7 i chartret om grundlæggende rettigheder) til hinder for en national bestemmelse (§ 21c, stk. 1, i BPGG [(Bundesgesetz, mit dem ein Pflegegeld eingeführt wird, Bundespflegegeldgesetz) (forbundslov om plejeydelser)], som gør betalingen af plejeorlovsydelse afhængig af, at den plejekrævende person modtager østrigsk plejeydelse på niveau 3 eller højere, mens en anden national bestemmelse (BPGG's § 21c, stk. 3), når den anvendes på de samme faktiske omstændigheder, netop ikke gør ydelsen afhængig af en tilsvarende betingelse?</p>				
C-173/23	<p>Eventmedia Soluciones <u>Spørgsmål:</u> 1). Skal artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler fortolkes således, at den nationale ret, som skal træffe afgørelse i et søgsmål om erstatning for skader, som skyldes forsinket transport af bagage i henhold til Montreal-konventionens artikel 19, ex officio skal prøve den eventuelt urimelige karakter af et vilkår i transportkontrakten, som ikke tillader passageren at overdrage sine rettigheder, når søgsmålet anlægges af den erhvervende virksomhed, som til forskel fra passageren ikke er en forbruger eller bruger? 2). Såfremt retten ex officio skal foretage denne prøvelse, kan opfyldelsen af forpligtelsen til at informere forbrugeren og konstatere, om denne påberåber sig den urimelige karakter af vilkåret eller accepterer dette, da udelades henset til forbrugeren endelige overdragelse af sin fordring i strid med det eventuelt urimelige vilkår, som ikke tillader overdragelse af fordringen?</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	11.04.24
T-331/22	<p>NLVOV mod Kommissionen Påstande: —Kommissionens afgørelse om afvisning af sagsøgerens anmodning af 10. december 2021 om at foretage en intern prøvelse, som sagsøgeren blev gjort bekendt med ved skrivelse af 1. april 2022, annulleres. —Endvidere, eller subsidiært, fastslås det, at Kommissionen ulovligt har undladt at handle i henhold til artikel 265 TEUF, efter at den ved sagsøgerens skrivelse af 10. december 2021 blev opfordret hertil, og/eller har undladt at tage stilling til sagsøgerens klage i skrивelsen. —Det fastslås, at i de tilfælde, hvor den nederlandske nationale energi- og klimaplan ikke opfylder kravene i Århuskonventionen, har Kommissionen foretaget en</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	17.04.24

	<p>ulovlig vurdering og/eller vedtagelse og/eller offentliggørelse heraf, og at planen derfor er i strid med EU-retten og folkeretten og/eller er ulovlig.</p> <p>—Det fastslås, at Kommissionen ikke har opfyldt sine positive forpligtelser i medfør af EU-retten og folkeretten til at træffe de nødvendige og passende foranstaltninger med henblik på at håndtere og/eller afhjælpe den omstændighed, at den nederlandske nationale energi- og klimaplan ikke opfylder kravene i Århuskonventionen.</p> <p>—Det fastslås, at forvaltningsforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999 af 11.12.2018 om forvaltning af energiunionen og klimainsatsen) (1) ikke gennemfører Århuskonventionens bestemmelser, herunder dennes artikel 7, og at den som følge heraf ikke opfylder kravene i EU-miljøretten og den internationale miljøret og derfor er ulovlig.</p> <p>—Det fastslås — under hensyntagen til den omstændighed, at de nationale energi- og klimaplaner, og navnlig den nederlandske nationale energi- og klimaplan, ikke opfylder kravene i Århuskonventionen — at Kommissionens undladelse af at opfylde sine forpligtelser i henhold til forvaltningsforordningen udgør en tilsidesættelse af denne forordning, en tilsidesættelse af konventionen og ligeledes en tilsidesættelse af traktaterne.</p> <p>—Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
T-344/22	<p>Stichting Nationaal Kritisch Platform Windenergie mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Kommissionens afgørelse om afvisning af sagsøgerens anmodning om at foretage en intern prøvelse, som sagsøgeren blev gjort bekendt med ved skrivelse af 1. april 2022, annulleres med den begrundelse, at den er i strid med traktaterne.</p> <p>—Endvidere, eller subsidiært, fastslås det, at Kommissionen ulovligt har undladt at handle i henhold til artikel 265 TEUF.</p> <p>—Det fastslås, at i de tilfælde, hvor den nederlandske nationale energi- og klimaplan ikke opfylder kravene i Århuskonventionen, har Kommissionen foretaget en ulovlig vurdering og/eller vedtagelse og/eller offentliggørelse heraf, og at planen derfor er i strid med EU-retten og folkeretten og/eller er ulovlig.</p> <p>—Det fastslås, at Kommissionen ikke har opfyldt sine positive forpligtelser i medfør af EU-retten og folkeretten til at træffe de nødvendige og passende foranstaltninger med henblik på at håndtere og/eller afhjælpe den omstændighed, at den nederlandske nationale energi- og klimaplan ikke opfylder kravene i Århuskonventionen.</p> <p>—Det fastslås, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999 (1) ikke gennemfører Århuskonventionens bestemmelser, herunder dennes artikel 7, og at den som følge heraf ikke opfylder kravene i EU-miljøretten og den internationale miljøret og derfor er ulovlig.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	17.04.24

	<p>—Det fastslås —under hensyntagen til den omstændighed, at de nationale energi- og klimaplaner, og navnlig den nederlandske nationale energi- og klimaplan, ikke opfylder kravene i Århuskonventionen — at Kommissionens undladelse af at opfylde sine forpligtelser i henhold til forordning (EU) 2018/1999 udgør en tilsidesættelse af denne forordning, en tilsidesættelse af konventionen og ligeledes en tilsidesættelse af traktaterne.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
T-346/22	<p>Föreningen Svenskt Landskapsskydd mod Kommissionen <u>Påstande:</u> —Kommissionens afgørelse om afvisning af sagsøgerens anmodning om at foretage en intern prøvelse, som sagsøgeren blev gjort bekendt med ved skrivelse af 1. april 2022, annulleres med den begrundelse, at den er i strid med traktaterne. —Endvidere, eller subsidiært, fastslås det, at Kommissionen ulovligt har undladt at handle i henhold til artikel 265 TEUF. —Det fastslås, at i de tilfælde, hvor den svenske nationale energi- og klimaplan ikke opfylder kravene i Århuskonventionen, har Kommissionen foretaget en ulovlig vurdering og/eller vedtagelse og/eller offentliggørelse heraf, og at planen derfor er i strid med EU-retten og folkeretten og/eller er ulovlig. —Det fastslås, at Kommissionen ikke har opfyldt sine positive forpligtelser i medfør af EU-retten og folkeretten til at træffe de nødvendige og passende foranstaltninger med henblik på at håndtere og/eller afhjælpe den omstændighed, at den svenske nationale energi- og klimaplan ikke opfylder kravene i Århuskonventionen. —Det fastslås, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999 (1) ikke gennemfører Århuskonventionens bestemmelser, herunder dennes artikel 7, og at den som følge heraf ikke opfylder kravene i EU-miljøretten og den internationale miljøret og derfor er ulovlig. —Det fastslås — under hensyntagen til den omstændighed, at de nationale energi- og klimaplaner, og navnlig den svenske nationale energi- og klimaplan, ikke opfylder kravene i Århuskonventionen —at Kommissionens undladelse af at opfylde sine forpligtelser i henhold til forordning (EU) 2018/1999 udgør en tilsidesættelse af denne forordning, en tilsidesættelse af konventionen og ligeledes en tilsidesættelse af traktaterne. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	17.04.24
T-2/23	<p>Romagnoli Fratelli mod CPVO <u>Påstande:</u> —Den anfægtede afgørelse annulleres. —CPVO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	17.04.24
C-119/23	<p>Valančius <u>Spørgsmål:</u></p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	O-sag	GA	18.04.24

	<p>– Kræver artikel 254 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, sammenholdt med artikel 19, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, som bestemmer, at til medlemmer af Den Europæiske Unions Ret vælges personer, »hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som har de nødvendige kvalifikationer til at varetage høje retslige funktioner«, at en kandidat til udnævnelse til Den Europæiske Unions Ret skal udvælgelse i en EU-medlemsstat udelukkende på grundlag af faglige kvalifikationer?</p> <p>– Er en national praksis som den, der er omhandlet i den foreliggende sag, hvorved en medlemsstats regering, der er ansvarlig for at foreslå en kandidat til udnævnelse til embedet som dommer ved Den Europæiske Unions Ret, for at sikre gennemsigtigheden ved udvælgelsen af en bestemt kandidat nedsætter en gruppe af uafhængige eksperter til at vurdere kandidaterne, som efter at have afholdt samtaler med alle kandidaterne opstiller en rangordnet liste over kandidaterne på grundlag af klare og objektive udvælgelseskriterier, der er fastlagt på forhånd, og i overensstemmelse med de på forhånd bekendtgjorte betingelser foreslår regeringen den kandidat, der er placeret højest på grundlag af hans eller hendes faglige formåen og kompetence, men regeringen foreslår en anden kandidat til udnævnelse til dommer ved Den Europæiske Union end kandidaten på førstepladsen på den rangordnede liste, forenelig med kravet om, at dommerens uafhængighed skal være uomtvistelig, og med de andre krav om varetagelse af retslige funktioner i henhold til artikel 254 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, sammenholdt med artikel 19, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union under hensyntagen til den omstændighed, at en dommer, der muligvis er blevet udnævnt ulovligt, kan påvirke afgørelserne fra Den Europæiske Unions Ret?</p>				
C-157/23	<p>Ford Italia <u>Sagen vedrører:</u> Er det foreneligt med artikel 3, [stk. 1], i direktiv 85/374/EØF – og i modsat fald, hvorfor ikke – at anlægge en fortolkning, ifølge hvilken producentens ansvar også omfatter leverandøren, selv hvis den sidstnævnte ikke fysisk har anbragt sit navn, mærke eller andet kendetegn på produktet, alene af den grund, at leverandørens navn, mærke eller andet kendetegn er helt eller delvist identisk med producentens?</p>	Justitsministeriet Sikkerhedsstyrelsen	O-sag	GA	18.04.24
C-195/23	<p>Partena <u>Sagen vedrører:</u> »Er protokol (nr. 7) vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, navnlig artikel 14 heri, princippet om, at kun én social sikringsordning finder anvendelse på arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der er erhvervsaktive eller pensionerede, og princippet om loyalt samarbejde som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union til hinder for, at en medlemsstat fastsætter en forpligtelse for en tjenestemand, der ud over tjenesten ved en EU-institution med denne institutions tilladelse udøver bibeskæftigelse som underviser, til at</p>	Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	O-sag	Dom	18.04.24

	være omfattet af en national social sikringsordning og kræver, at den pågældende betaler socialsikringsbidrag, når denne tjenestemand allerede i henhold til vedtægten er omfattet af den fælles sociale sikringsordning for Den Europæiske Unions institutioner?»				
C-446/21	<p>Schrems Sagen vedrører:</p> <p>1. Skal bestemmelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a) og b), fortolkes således, at lovligheden af kontraktbestemmelser i almindelige tjenestevilkår vedrørende platformskontrakter som de i sagen omhandlede (navnlig kontraktbestemmelser som: »I stedet for at betale [...] ved at bruge de Facebook-produkter, der er dækket af disse vilkår, accepterer du, at vi kan vise digannoncer [...] Vi bruger dine personoplysninger [...] til at vise dig annoncer, der er mere relevante for dig.«), som omfatter behandling af personoplysninger til indsamling og analyse af oplysninger med henblik på personaliseret reklame, skal vurderes på grundlag af kravene i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a), sammenholdt med samme forordnings artikel 7, som ikke kan erstattes med henvisning til artikel 6, stk. 1, litra b)?</p> <p>2. Skal databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra c) (dataminimering), fortolkes således, at alle personoplysninger, som en platform som den i hovedsagen omhandlede har til rådighed (navnlig gennem den registrerede eller gennem tredjeparter på eller uden for platformen), uden begrænsninger med hensyn til tid eller oplysningernes art kan indsamles, analyseres og behandles med henblik på målrettet reklame?</p> <p>3. Skal databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, fortolkes således, at bestemmelsen finder anvendelse på behandlingen af oplysninger, som muliggør en målrettet filtrering af særlige kategorier af personoplysninger såsom politisk anskuelse eller seksuel orientering (f.eks. til reklameformål), selv om den dataansvarlige ikke sondrer mellem disse oplysninger?</p> <p>4. Skal databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b), sammenholdt med artikel 9, stk. 2, litra e), fortolkes således, at en persons ytring om sin egen seksuelle orientering i forbindelse med en paneldiskussion tillader behandling af andre oplysninger om den seksuelle orientering med henblik på indsamling og analyse af oplysninger med henblik på personaliseret reklame?</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	25.04.24
C-276/22	<p>Edil Work 2 et S.T. <u>Spørgsmål:</u> »Er artikel 49 og 54 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for, at en medlemsstat, hvori et selskab (et selskab med begrænset ansvar) oprindeligt blev stiftet, anvender de nationale bestemmelser om selskabets drift og ledelse på dette selskab, når selskabet efter at have flyttet sit hjemsted og efter at være blevet stiftet på ny i henhold til lovgivningen i bestemmelsesmedlemsstaten bevarer sin hovedvirksomhed i oprindelsesmedlemsstaten, og den pågældende ledelseshandling har afgørende betydning for selskabets virksomhed?»</p>	Erhvervsstyrelsen	O-sag	Dom	25.04.24

C-301/22	<p>An Bord Pleanála et Ireland and the Attorney General</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Det første spørgsmål a) Skal medlemsstater karakterisere og efterfølgende klassificere samtlige vandområder uanset størrelse, og gælder der nærmere bestemt noget krav om at karakterisere og klassificere samtlige søer med et topologisk overfladeareal på mindre end 0,5 km²? b) I hvilket omfang ændrer dette forhold sig om overhovedet for så vidt angår vandområder i et beskyttet område? Det andet spørgsmål Såfremt spørgsmål 1a besvares bekræftende, kan den kompetente myndighed da meddele tilladelse til et projekt, der kan berøre vandområdet forud for, at det karakteriseres og klassificeres? Det tredje spørgsmål Såfremt spørgsmål 1a besvares benægtende, hvad er den kompetente myndighed da forpligtet til i forbindelse med dens behandling af en ansøgning om tilladelse, der potentielt berører et vandområde, der ikke er karakteriseret og/eller klassificeret?</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	25.04.24
C-308/22	<p>PAN Europe</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Kan den pågældende medlemsstat, der i henhold til artikel 36, stk. 2, i forordning nr. 1107/2009 træffer afgørelse om godkendelse af et plantebeskyttelsesmiddel, afvige fra vurderingen foretaget af zonens rapporterende medlemsstat, der har behandlet ansøgningen i henhold til artikel 36, stk. 1, i forordning nr. 1107/2009, og hvis ja, i hvilket omfang? 2. Hvis det første spørgsmål skal besvares således, at det kan den pågældende medlemsstat ikke, i al fald kun i begrænset omfang, på hvilken måde kan retten til adgang til et effektivt retsmiddel efter chartrets artikel 47 da udformes? Kan rigtigheden af zonens rapporterede medlemsstats vurdering da fuldt ud efterprøves af de nationale retter i den pågældende medlemsstat? 3. Såfremt den pågældende medlemsstat eller en ret i denne medlemsstat kommer til den konklusion, at zonens rapporterende medlemsstats rapport hviler på et utilstrækkeligt grundlag, i hvilket omfang er den pågældende medlemsstat da forpligtet til at inddrage zonens rapporterende medlemsstat ved udfærdigelsen af en tilstrækkeligt begrundet vurdering? 4. Kan zonens rapporterende medlemsstat nøjes med en vurdering udelukkende på grundlag af de vedtagne vejledninger, selv om den deri omhandlede tekniske og videnskabelige viden ikke længere er fuldt ud aktuel? 	Miljøministeriet	O-sag	Dom	25.04.24

	5. Såfremt det forrige spørgsmål skal bevares benægtende, er det da tilstrækkeligt, at zonens rapporterende medlemsstat dernæst støtter sig på videnskabelig og teknisk viden, der indeholdes i de udarbejdede men endnu ikke vedtagne vejledninger, eller skal zonens rapporterende medlemsstat tage hensyn til al tilgængelig teknisk og videnskabelig viden, også uden for vejledningerne?				
C-345/22 - C-347/22	<p>Maersk m.fl.</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1.– Når det i artikel 25 i forordning nr. 1215/2012 bestemmes, at spørgsmålet om, hvorvidt en værnetingsaftale er ugyldig, skal undersøges i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor parterne har indgået en værnetingsaftale, omfatter det da også – i en situation som den i hovedsagen omhandlede – spørgsmålet om gyldigheden af udvidelsen af aftalen til at omfatte en tredjemand, som ikke er part i den aftale, hvori værnetingsklausulen er fastsat?</p> <p>2.– Er en regel som den, der er indeholdt i artikel 251 i Ley de Navegación Marítima (søfartsloven), og som kræver, at værnetingsklausulen skal være forhandlet »individuelt og særskilt« med en tredjemand, for at klausulen kan håndhæves over for denne, forenelig med artikel 25 i forordning 1215/2012 og med Domstolens retspraksis, der fortolker denne bestemmelse i tilfælde, hvor konnossementet omsættes til en tredjemand, som er modtager af varerne, men som ikke er part i kontrakten mellem aflasteren og den kontraherende fragtfører?</p> <p>3.– Er det i overensstemmelse med EU-retten, at medlemsstaternes lovgivning fastsætter yderligere gyldighedsbetingelser over for tredjemand for så vidt angår værnetingsklausuler i konnossementer?</p> <p>4.– Indebærer en regel som den, der er indeholdt i artikel 251 i den spanske søfartslov – hvorefter tredjemands subrogation kun sker delvist, idet værnetingsklausuler udelukkes – at der indføres et yderligere krav til gyldigheden af disse klausuler i strid med artikel 25 i forordning nr. 1215/2012?</p>	Søfartsstyrelsen	O-sag	Dom	25.04.24
C-420/22	<p>NW</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 10, stk. 1, i Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) – samt, i det foreliggende tilfælde, chartrets artikel 7 og 24 – fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at en myndighed i en medlemsstat, som af hensyn til den nationale sikkerhed og/eller den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed har truffet afgørelse om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding, og den specialiserede myndighed, som har fastslået den fortrolige karakter af informationerne, skal sikre, at den berørte tredjelandsstatsborger og dennes retlige repræsentant under alle omstændigheder har ret til adgang til i det mindste essensen af</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	25.04.24

	<p>de fortrolige eller klassificerede informationer, som den afgørelse, der er truffet af ovennævnte hensyn, støtter sig på, og til at gøre brug af disse informationer i proceduren vedrørende afgørelsen, såfremt den ansvarlige myndighed har anført, at en sådan videregivelse ville være i strid med hensynet til den nationale sikkerhed?</p> <p>2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, hvad skal der da, i lyset af chartrets artikel 41 og 47, præcist forstås ved »essensen« af de fortrolige grunde, som den pågældende afgørelse støtter sig på?</p> <p>3) Skal artikel 10, stk. 1, i direktiv 2003/109, i lyset af chartrets artikel 47, fortolkes således, at den ret i en medlemsstat, der træffer afgørelse om lovligheden af den specialiserede myndigheds udtalelse, der er baseret på en begrundelse om fortrolige eller klassificerede informationer, og af den materielle afgørelse på udlændingeområdet, der er baseret på denne udtalelse, skal have kompetence til at undersøge, om fortroligheden er retmæssig (om den er nødvendig og proportional), og til ved sin egen afgørelse at bestemme, hvis den finder, at fortroligheden er retsstridig, at den berørte og dennes retlige repræsentant skal have adgang til og mulighed for at anvende alle de informationer, der ligger til grund for de administrative myndigheders udtalelse og afgørelse, eller, hvis den finder, at fortroligheden er retmæssig, at bestemme, at den pågældende kan få adgang til og anvende i det mindste essensen af de fortrolige informationer i den udlændingesag, der vedrører den pågældende?</p> <p>4) Skal artikel 9, stk. 3, og artikel 10, stk. 1, i direktiv 2003/109, sammenholdt med chartrets artikel 7, artikel 24, artikel 51, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en afgørelse på udlændingeområdet om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding består i en ubegrundet afgørelse, som</p> <p>i) udelukkende er baseret på en automatisk henvisning til en bindende og ufravigelig udtalelse fra den specialiserede myndighed, som ligeledes er ubegrundet, og hvori det fastslås, at der foreligger en fare for eller et brud på den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden, og</p> <p>ii) er blevet vedtaget uden en grundig undersøgelse af, om der i den konkrete sag foreligger grunde vedrørende den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden, og uden at der er taget hensyn til de individuelle omstændigheder og kravene om nødvendighed og proportionalitet?</p>				
C-528/22	<p>PQ <u>Spørgsmål:</u> 1) a) Skal artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herefter »TEUF«), sammenholdt artikel 7 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats praksis, der består i at træffe en afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse, der</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	25.04.24

	<p>tidligere er blevet udstedt til en tredjelandstatsborger – eller om afslag på vedkommendes ansøgning om forlængelse af opholdsretten (en ansøgning om national permanent opholdstilladelse i den foreliggende sag) – hvis mindreårige barn og samlever er stats borgere i en EU-medlemsstat og opholder sig i den pågældende stat, uden at det forudgående undersøges, om det berørte familiemedlem, som er tredjelandstatsborger, kan påberåbe sig en afledt opholdsret i henhold til artikel 20 TEUF?</p> <p>b) Skal artikel 20 TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 7, artikel 24, artikel 51, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, fortolkes således, at for så vidt som en afledt opholdsret i henhold til artikel 20 TEUF finder anvendelse, bevirker EU-retten, at nationale administrative og retslige myndigheder ligeledes skal anvende EU-retten, når de træffer en afgørelse på udlændingeområdet om en ansøgning om forlængelse af opholdsretten (en ansøgning om national permanent opholdstilladelse i den foreliggende sag), og når de anvender undtagelserne vedrørende den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden som begrundelse for den pågældende afgørelse, samt når de, såfremt det godtgøres, at sådanne hensyn foreligger, undersøger nødvendigheden og proportionaliteten, der begrundet begrænsningen af opholdsretten?</p> <p>2) Skal artikel 20 TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 47 – samt, i det foreliggende tilfælde, chartrets artikel 7 og 24 – fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at en myndighed i en medlemsstat, som af hensyn til den nationale sikkerhed og/eller den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed har truffet afgørelse om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding eller om en ansøgning om forlængelse af opholdsretten, og den specialiserede myndighed, som har fastslået den fortrolige karakter af informationerne, skal sikre, at den berørte tredjelandstatsborger og dennes retlige repræsentant under alle omstændigheder har ret til adgang til i det mindste essensen af de fortrolige eller klassificerede informationer, som den afgørelse, der er truffet af ovennævnte hensyn, støtter sig på, og til at gøre brug af disse informationer i proceduren vedrørende afgørelsen, såfremt den kompetente myndighed har anført, at en sådan videregivelse ville være i strid med hensynet til den nationale sikkerhed?</p> <p>3) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, hvad skal der da, i lyset af chartrets artikel 41 og 47, præcist forstås ved »essensen« af de fortrolige grunde, som den pågældende afgørelse støtter sig på?</p> <p>4) Skal artikel 20 TEUF, i lyset af chartrets artikel 47, fortolkes således, at den ret i en medlemsstat, der træffer afgørelse om lovligheden af den specialiserede myndigheds udtalelse, der er baseret på en begrundelse om fortrolige eller klassificerede informationer, og af den materielle afgørelse på udlændingeområdet, der er baseret på denne udtalelse, skal have kompetence til at undersøge, om fortroligheden er retmæssig (om den er</p>				
--	---	--	--	--	--

	nødvendig og proportional), og til ved sin egen afgørelse at bestemme, hvis den finder, at fortroligheden er retsstridig, at den berørte og dennes retlige repræsentant skal have adgang til og mulighed for at anvende alle de informationer, der ligger til grund for de administrative myndigheders udtalelse og afgørelse, eller, hvis den finder, at fortroligheden er retmæssig, at bestemme, at den pågældende kan få adgang til og anvende i det mindste essensen af de fortrolige informationer i den udlændingesag, der vedrører den pågældende? M.fl.				
C-21/23	<p>Lindenapotheke <u>Sagen vedrører:</u> 1. Er bestemmelserne i kapitel VIII i den generelle forordning om databeskyttelse til hinder for national lovgivning, der – ud over de kompetente tilsynsmyndigheders beføjelser til at gribe ind med henblik på at kontrollere og håndhæve forordningen og de registreredes adgang til retsmidler – giver konkurrenter beføjelse til at anlægge sag mod den krænkende part for overtrædelse af den generelle forordning om databeskyttelse ved de civile domstole henset til forbuddet mod urimelig handelspraksis? 2. Udgør de oplysninger, som kunderne hos en apoteker, der på en internetsalgspaltform optræder som sælger, indtaster på salgspaltformen i forbindelse med bestillingen af lægemidler, hvis salg ganske vist er forbeholdt apoteker, men som ikke er receptpligtige (kundes navn, leveringsadresse og informationer, der er nødvendige med henblik på individualisering af det bestilte lægemiddel, hvis salg er forbeholdt apoteker) helbredsoplysninger som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, samt oplysninger om helbredsforhold som omhandlet i databeskyttelsesdirektivets artikel 8, stk. 1?</p>	Justitsministeriet Energistyrelsen Lægemiddelstyrelsen Indenrigs- og Sundhedsministeriet	O-sag	GA	25.04.24
C-36/23	<p>Familienkasse Sachsen <u>Sagen vedrører:</u> 1) Tillader artikel 68 i forordning (EF) nr. 883/2004, at tysk børnetilskud (»Kindergeld«) under påberåbelse af en prioriteret rettighed i en anden medlemsstat efterfølgende kræves delvist tilbagebetalt, selv om der i den anden medlemsstat ikke er tildelt og udbetalt en familieydelse for barnet, med den konsekvens, at det beløb, der tilkommer den i henhold til tysk lovgivning berettigede person, er lavere end det tyske børnetilskud? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Afhænger besvarelsen af spørgsmålet om, på hvilket grundlag mere end én medlemsstat skal udbetale ydelser som omhandlet i artikel 68 i forordning (EF) nr. 883/2004, eller hvad der udløser de rettigheder, der skal koordineres, af betingelserne for tildeling af ydelse i de nationale bestemmelser eller af, på grundlag af hvilke omstændigheder de pågældende personer i henhold til artikel 11-16 i forordning (EF) nr. 883/2004 er undergivet lovgivningen i de pågældende medlemsstater?</p>	Beskæftigelsesministeriet Skatteministeriet	O-sag	Dom	25.04.24

	<p>3) Såfremt det afgørende er, på grundlag af hvilke omstændigheder de pågældende personer i henhold til artikel 11-16 i forordning (EF) nr. 883/2004 er undergivet lovgivningen i de pågældende medlemsstater:</p> <p>Skal artikel 68, sammenholdt med artikel 1, litra a) og b), og artikel 11, stk. 3, litra a), i forordning (EF) nr. 883/2004 fortolkes således, at det skal lægges til grund, at en person udøver lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed i en anden medlemsstat, eller at der foreligger en aktivitet, der i socialforsikringsretlig henseende er ligestillet hermed, hvis den sociale sikringsinstitution i den anden medlemsstat dokumenterer en forsikring »som landbruger«, og institutionen for familiedydelser i denne stat bekræfter, at der foreligger lønnet beskæftigelse, selv om den pågældende person gør gældende, at forsikringen alene vedrører ejendomsretten til en gård, der er registreret som udnyttet landbrugsareal, men faktisk ikke opdyrkes?</p>				
C-60/23	<p>Digital Charging Solutions <u>Sagen vedrører:</u> Spørgsmål 1: Udgør en levering, der består af opladning af et elkøretøj ved en ladestation til brugeren af køretøjet, en levering af en vare i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i momsdirektivets artikel 14, stk. 1, og artikel 15, stk. 1? Spørgsmål 2: Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal en sådan levering da anses at foreligge på alle stadier i en transaktionskæde, der involverer et formidlende selskab, når transaktionskæden er ledsaget af kontrakter på hvert enkelt stadie, men kun brugeren af køretøjet har kontrol over omstændigheder såsom mængden, tidspunktet og stedet for opladning og hvordan elektriciteten skal anvendes?</p>	Transportministeriet	O-sag	GA	25.04.24
C-204/23	<p>Lufthansa Linee Aeree Germaniche e.a. <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 11, stk. 5, i direktiv 2009/12/EF – som omfatter lufthavnssektoren – fortolkes således, at tilsynsmyndigheden kun må finansieres ved opkrævning af lufthavnsafgifter, eller er andre finansieringsformer også tilladt, såsom opkrævning af et bidrag (dommerkollegiet er af den opfattelse, at det er fuldt ud muligt for medlemsstaten at opkræve lufthavnsafgifter for finansiering af tilsynsmyndighedens drift)? Skal de afgifter eller det bidrag, som kan opkræves for finansiering af tilsynsmyndigheden i henhold til artikel 11, stk. 5, i direktiv 2009/12/EF, alene vedrøre specifikke tjenesteydelser og omkostninger – som imidlertid ikke er nævnt i direktivet – eller er det tilstrækkeligt, at afgifterne eller bidraget har sammenhæng med tilsynsmyndighedens driftsomkostninger, sådan som de fremgår af de budgetter, som er fremsendt til og kontrolleret af regeringsmyndigheder? Skal artikel 11, stk. 5, i direktiv 2009/12/EF fortolkes således, at afgifter kun kan opkræves fra personer, der er hjemmehørende eller stiftet efter retten i den stat, som har oprettet tilsynsmyndigheden, og kan dette også gælde med hensyn til bidrag, som opkræves for finansiering af tilsynsmyndighedens drift?</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	25.04.24

C-228/23	<p>ΑΦΑΪΑ <u>Spørgsmål:</u> 1°) Skal bilag II til Kommissionens forordning (EU) 2021/1165 af 15. juli 2021 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/848 af 30. maj 2018 fortolkes således, at det deri indeholdte begreb »jordløst husdyrbrug« [»έlevage industriel«] svarer til begrebet »jordløst husdyrbrug« [»έlevage hors sol«]? 2°) Hvis begrebet »jordløst husdyrbrug« [»έlevage industriel«] sig fra begrebet »jordløst husdyrbrug« [»έlevage hors sol«], hvilke kriterier skal da tages i betragtning for at afgøre, om et husdyrbrug skal klassificeres som jordløst [»industriel«] i den i bilag II til forordning (EU) 2021/1165 anførte betydning?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	25.04.24
----------	--	--	-------	----	----------